

адміністративної спроможності державної служби, розширення можливості підвищення якості кваліфікації та компетентності посадових осіб відповідно до досягнень науки і практики; постійне вдосконалення і націленість на найвищу якість роботи державного службовця.

Такий підхід дозволить ефективно взаємодіяти всім елементам системи професіоналізації державної служби на основі балансу інтересів і ресурсів, забезпечить наступність у еволюції служби в органах місцевого самоврядування з урахуванням сучасних вимог.

Отже, кадрове забезпечення – важливий аспект діяльності органів публічної влади, від організації цього процесу залежить виконання місії будь-якого органу влади – задоволення потреб населення території для поліпшення якості життя громадян. Підсумком ефективного кадрового забезпечення є якісне надання (виробництво) публічної послуги, що, безумовно, може активно вплинути на поліпшення добробуту населення території. Для цього необхідно забезпечувати високопрофесійними кадрами органи публічної влади, що може відбуватися в чотири етапи: 1) підготовка професійних управлінських кадрів в спеціалізованих ЗВО; 2) підбір персоналу через законодавчо закріплені процедури; 3) діяльність державних службовців з надання публічних послуг через оцінку кадрового потенціалу; 4) оцінка ефективності кадрового забезпечення органів публічної влади.

Список використаних джерел:

1. Volska H. Personnel provision of national social development. *Економіка будівництва та міського господарства*. 2013. Т.9, № 1. С. 81-88.
2. Михалевська Л.Б. Сутність феномену «кадровий потенціал органів державної влади». *Менеджер*. 2015. № 1. С. 186-195.

Богдан ДІДУНИК

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Тетяна ЖЕЛЮК

УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМИ ПОТОКАМИ У ФУНКЦІОНАЛЬНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ

Ефективне надання послуг публічними інститутами неможливе без необхідного ресурсного супроводу (матеріально-технічного, організаційного, інформаційного, кадрового, фінансового, комунікаційного тощо). Забезпечити ефективний ресурсний супровід неможливо, не створивши відповідної

логістичної системи.

Етимологія поняття “логістика” викликає істотні суперечності. Найбільш розповсюдженими є дві точки зору. За однією із них термін “логістика” походить від грецького і означає: обчислювати, міркувати, за другою – від французького – постачати. Однак зустрічаються й інші версії, зокрема, від древньогерманського – склад, зберігання.

Семантика поняття “логістика” також неоднозначна. У Древній Греції так називали прикладну математику, у Римській імперії – діяльність із забезпечення військ провіантом і житлом, у Візантії – процес комплексного вирішення різноманітних проблем, пов’язаних із пересуванням і тиловим забезпеченням армії.

У цілому, історично склалися два принципово різних науково-практичних напрямки розвитку логістики – у військовій справі й у математиці. Останній існує і до цього часу, де під логістикою розуміють математичну логіку. Цей термін був офіційно закріплений за математичною логікою в 1904 р. на Женевському філософському конгресі.

Все ж, логістика, що була застосована пізніше в економічній сфері, розвивалася як військова дисципліна і, на думку ряду західних учених, саме завдяки військовій справі виросла в науку. Творцем перших наукових праць з логістики прийнято вважати французького військового фахівця А.Жоміні (1779-1869 рр.), який визначив логістику як “практичне керівництво пересуванням військами”, і вперше в 1812 р. застосував цю науку на практиці при плануванні боєприпасів, продуктів харчування, квартирного забезпечення армії Наполеона. Він стверджував, що логістика включає не тільки перевезення, але і ширше коло питань: планування, управління і постачання, визначення місця дислокації військ, а також будівництва мостів, доріг і т.д. Остаточне формування логістики як наукового напрямку у сфері військової справи відносять до середини ХІХ століття.

Нині логістику можна характеризувати як засіб планування, організацію, управління, контроль і регулювання переміщення матеріальних і інформаційних потоків у просторі і в часі від їхнього первинного джерела до кінцевого споживача [1].

Відповідно до нормативного визначення (постанова КМУ від 27 грудня 2018 р. № 1208, Порядок логістичного забезпечення сил оборони під час виконання завдань з оборони держави, захисту її суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності) логістичне забезпечення – це комплекс заходів із: планування логістичного забезпечення; визначення потреб в техніці, спеціальних і транспортних засобах, матеріально-технічних засобах та послугах; проектування, розроблення (модернізація та модифікація) матеріально-

технічних засобів, їх закупівлі, постачання, зберігання, ремонту, технічного обслуговування, контролю експлуатації (використання); реалізації, списання та утилізації спеціальної техніки і матеріально-технічних засобів; планування та здійснення перевезень усіма видами транспорту; закупівлі робіт і послуг; організації харчування; закупівлі або будівництва, технічного обслуговування, експлуатації об'єктів військової інфраструктури.[2]

Новизна використання логістичного підходу в публічному управлінні полягає в оптимізації процесу надання публічних послуг та вдосконалення використання ресурсних потоків. Управління потоковими процесами, їх перетворення й інтеграція є новою формою управління, що перевершує традиційні як за рівнем творчого потенціалу, так і за ефективністю кінцевих результатів. Оптимізація поточкових процесів в економіці стала можливою лише завдяки переорієнтації з кількісних критеріїв оцінки діяльності на якісні.

Більше того, сьогодні на державному рівні розроблено Стратегію сталої логістики до 2030 р. [3], яка пов'язана з чотирма пріоритетними напрямками: впровадження конкурентної та ефективної транспортної системи; інноваційний розвиток транспортного сектора та стратегічні інвестиційні проекти; забезпечення соціально безпечного, екологічно чистого та енергоефективного транспорту; досягнення безперешкодної мобільності та регіональної інтеграції. Тому використання логістичного інструментарію особливо буде актуальним для публічних інститутів, сервісних центрів, які обслуговують власників транспортних засобів.

Функціонування державних та місцевих органів влади в умовах ресурсних обмежень ставить їх перед необхідністю вирішення завдання оптимізації руху матеріальних ресурсів та інформаційних потоків, що і є основним завданням логістики. У цьому контексті актуальним використання логістики як інтегрованого інструментарію оптимізації й раціоналізації економічних потоків. Оптимізація системи надання послуг публічними інститутами та комунікаційних процесів, які при цьому виникають, забезпечать якісно новий рівень відповідальності держави перед громадянами щодо здійснення державної політики та реалізації їхніх життєвих потреб та інтересів.

Список використаних джерел:

1. Логістика: поняття та сутність. URL: <https://osvita.ua/vnz/reports/management/14618/>
2. Порядок логістичного забезпечення сил оборони під час виконання завдань з оборони держави, захисту її суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності. Постанова КМУ від 27 грудня 2018 р. № 1208. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1208-2018-%D0%BF#Text>
3. Стратегія сталої логістики та План дій для України. URL: <https://mtu.gov.ua/files/Logistics.pdf>